

Nyilatkozat

Esküszöm ennek a nemzetiszín szalagos, pufi nőnek,
hosszad hűséges leszek, és teveled megelégszem,
légy jó vagy sem, mindent úgy teszek épp, ahogy eddig,
hogy kaphassunk jelzálogkölcsönt a lakásra.

Szénási Miklós

úgy forog mintha értenéd

a napkelte és az alkonyat között
ahogy haladsz előre
jelentőségét veszti minden
mint egy kavics ami az ajtónak ütközött

szemhéjad mint a szikes föld
arcod akár a part ahonnan a folyó
visszahúzódott miután a fővény
felszínébe mart és az erdő ahol
régén padok pihentek és
fagyaltoskocsi állt délcegen
most sovány beteg akire
az orvosok injekcióval várnak

a házakat mohó kerítések ölelik
ebben a kertben por hull a domb szikkadt fűvére
a traktor innen már nem gurul sehova
és a sarokba hajított tábla
a régi bolt homlokáról szinte
nyög ahogy piros betűibe harap a rozstda

ez a kert a tested amit régén
nem látott senki a sövényre árnyék
kapaszkodik úgy folyik befelé
mint az esővíz az emlékezet
tévécatornáin ahol egyetlen olcsó
sorozatot vetítenek
kezed a kezemben úgy ülünk itt
mint pompeji szerelmeseik
egy turisták számára tilos étteremben

nem akarnak tudni

temetkezési célból túrták fel a völgyet
és vezettek ide folyókat
kalapáltak kardot és
emeltek hegyek tetején
nyújtózó várakat?
vagy mert üzeni szerettek volna
arról hogy sajnálják de nem
jutottak tovább mint amennyit
a papír engedett amire
történetüket jegyezték fel
a klastrom áhítatos szolgálói? – nem tudom

szerény méretű házak sorakoznak itt
egymást érik a kertek a kertvégek
a kanyarok a kínai melegítőben
kereköző férfiak és az életüket
három gyerek után is lehetetlennek
érezkelő asszonyok akik számára
öröm ha a napnak vége lesz

mint a petúniák ilyenkor már nem akarnak
tudni magukról nemrégiben
még lágyszárúak száraz és törékeny
szemembe nevetnének ha azt mondanám
valamikor itt volt az éden

állok a folyónál

a folyó keskeny itt hajó nem lavírozott soha
csónakkal csak csempészek jártak
és füleltek a túlsó part felé
ahol a prédára ukrán határőrök vártak
mintha tényleg számított volna az eszme
a nagy októberi

az est néha úgy jött akár a részegség
a reggel meg mint a front

a házak tetejét a szél bontotta meg
és a roncskocsikkal parádézó srácok
nevéről az ékezetet az idő takarította le

itt voltam gyerek mondod
nyaranta mezítláb rúgtam a port
anyám bátyja hangosan nevetett
és néha a viaszosvászon abroszra
borította a bort

cigizett minden felnőtt a szobában
és a kertben minden nagyra nőtt gyerek

előbb az évek fogytak el
aztán az érvek
hogymajd mire megyünk

állok a folyónál felnőtt férfi
mondod hogy figyeljem csak
a másik oldalon a kusza bozótot
nézem de fogalmam sincsen
mit kellene látni
nyakunkon lassan a szürkület

Bertók László

A nappal s az éjjel

FIRKÁK A SZALMASZÁLRA

KÖLTŐ, 1

Gyónás? Főkönyv? Napló? Mintha papír volna,
írja verseit egy kéknek látszó tóra.

KÖLTŐ, 2

Illeg-billeg, próbál megállni valahogy,
s azt hiszi, ő viszi a vállán a Napot.